

זוהר פרשת יתרו (פ).

תפלת העני נקראת תפלה, כי יעטף

השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל וגו' ולא תתן לו וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא, פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים ק"ב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו, כל תפלות ישראל תפלה, ותפלת העני עליונה מכלן, מה הטעם, לפי שתפלתו עולה עד כסא הכבוד של המלך ונתעטר בראשו, והקב"ה משתבח בתפלה הזאת בודאי, **תפלת העני נקראת תפלה, כי יעטף**, עטוף זה אין הוא אעטוף של כסות, שהרי אין לו, אלא כתוב כאן **כי יעטף**, וכתבו שם (איכה ב') העטופים ברעב, ולפני ה' ישפך שיחו, שתתקבל לפני רבונו, וזו היא לרצון לפני הקב"ה, לפי שהעולם מתקיים בו כאשר אין נמצאים מקיימי עולם אחרים בעולם, וי לזה שאותו העני יצעק עליו לרבונו, לפי שהעני קרוב למלך יותר מכלם, שנאמר (שמות כ"ב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני, ולשאר בני העולם פעמים שומע ופעמים אינו שומע, מה הטעם, לפי שמדורו של המלך הוא באותן כלים נשברים, שכתוב (ישעי' נ"ז) ואת דכא ושפל רוח, וכתוב קרוב ה' לנשברי לב, לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה, מכאן למדנו מי שמבייש לעני מבייש השכינה, שכתוב **וא"ת דכא ושפל רוח**, וכתוב (משלי כ"ב) כי ה' יריב רבים וגו', לפי שהאפטרופוס שלהם תקיף ומושל על הכל, שאינו נצרך לעדים, ואינו נצרך לדיין אחר, ואינו נוטל משכון כדיין אחר, ואיזו משכון הוא נוטל, נשמת האדם, ככתוב (שם) וקבע את קובעיהם נפש.

זוהר פרשת בלק (קנה).

רבי אבא פתח ואמר, תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו, שלשה הם שכתוב בהם תפלה, אחד במשה, ואחד בדוד, ואחד בעני שנכלל בהם ונתחבר בהם, ואם תשאל הלא כתוב (חבקוק ג') תפלה לחבקוק הנביא, הרי ארבעה הם, אלא חבקוק לא בשביל תפלה היה, ואע"פ שכתוב בו תפלה, שבח והודיה זה להקב"ה על שהחיה אותו ועשה עמו נסים וגבורות, שהרי בן השונמית הוא היה, אבל ג' הם שנקראים תפלה, תפלה למשה איש האלהים, תפלה זו שאין כמוה בכך אדם אחר, תפלה לדוד, תפלה זו הוא תפלה שאין כמוה במלך אחר, תפלה לעני, היא תפלה מאותן ג' תפלות, איזו חשובה מכלן, הוי אומר תפלת העני, תפלה זו קודמת לתפלת משה, וקודמת לתפלת דוד, וקודמת לכל שאר תפלות שבעולם, מפני מה, לפי שהעני לו לב נשבר, וכתוב קרוב ה' לנשברי לב וגו', **העני עושה תמיד תרעומות על הקב"ה**, והקב"ה מאזין ומקבל דבריו, כשהוא מתפלל תפלתו פותח כל חלוני הרקיעים, וכל שאר התפלות העולות למעלה דוחה אותן עני ההוא בעל לב נשבר,

שכתוב תפלה לעני כי יעטף, כי יתעטף היה צריך לומר, מהו כי יעטף, אלא שהוא עושה איחור לכל תפלות העולם^[פ"ה] שאינן נכנסות עד שתפלת העני נכנסת, והקב"ה אומר יתאחרו כל התפלות, ותפלת העני תתקדם ליכנס אצלי, לא נצרך לי כאן בית דין שידונו ביננו, לפני יכנסו כל תרעומותיו, אני והוא בלבדנו, והקב"ה מתיחד בלבדו באותן התרעומות שבתפלה הזו, שכתוב ולפני ה' ישפך שיחו, לפני ה' ודאי, כל חילות השמים שואלים אלו לאלה, במה הקב"ה עוסק למה הוא פונה, ומשיבים שהוא מתיחד בתשוקה בכלים שבורים שלו, כלם אין יודעים מה שנעשה מאותה תפלת העני ומכל אותן תרעומות שלו, שאין ניחח לעני אלא כאשר שופך דמעות בתרעומותו לפני מלך הקדוש, ואין ניחח להקב"ה אלא כאשר מקבל אותן הדמעות ונשפכות לפניו, וזו היא התפלה שעושה עטוף לכל תפלות העולם, משה התפלל תפלתו ונתעכב כמה ימים בתפלה הזאת, דוד ראה שכל החלונות וכל שערי השמים כלם מוכנים להפתח לעני, ואין בכל תפלות העולם שהקב"ה יאזין מיד כתפלת העני, כיון שראה כך עשה עצמו עני ואביון, פשט בגדי מלכות וישב בארץ כעני ואמר תפלה, ככתוב (תהלים פ"ו) **תפלה לדוד הטה ה' אונך ענני**, ואם תשאל מדוע, לבעבור כי עני ואביון אני, א"ל הקב"ה לדוד, וכי אין אתה מלך ומושל על מלכים תקיפים, ואתה עושה עצמך עני ואביון, מיד סבב תפלתו באופן אחר, עזב דבר אביון ועני ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני, הכל היה בו בדוד, ועל כן נצרך לו לאדם המתפלל תפלתו שיעשה עצמו כעני, כדי שתכנס תפלתו בכלל של כל העניים, שהרי כל שומרי השערים אין מניחים כך ליכנס כמו שמניחים לעניים, שהרי בלי רשות הם נכנסים, ואם האדם עושה עצמו ומשים בקשתו תמיד כעני, תפלתו עולה ופוגעת באותן התפלות של עניים, מתחברת בהן ועולה עמהם, ובכלל שלהן נכנסת גם היא ומתקבלת ברצון לפני המלך הקדוש.

זוהר פרשת ויצא (קנז)

סיפור נורא

שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני, רבי חייא ורבי יוסי היו מהלכים בדרך, אמר רבי יוסי לרבי חייא בכל פעם שאנו מהלכים בדרך ועוסקים בתורה הקב"ה עושה לנו נסים, ועכשיו דרך זה עוד רחוק לנו נעסוק בתורה והקב"ה יתחבר עמנו, פתח ר' חייא ואמר כתוב שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני, עני כתוב, דבר זה נתעוררו בו החברים, אבל בוא וראה כשהיו ישראל במצרים היו ברשות אחר, וכשרצה הקב"ה לקרובם אליו נתן להם המקום של לחם עני, איזה עני, זה דוד המלך שכתוב בו (תהלים פ"ו) **כי עני ואביון אני**^[פ"ה] ולחם עני הזה נקרא מצה, נקבה בלי זכר עניות היא, נתקרבו ישראל אצל מדרגת מצה בתחלה, כשרצה לקרובם יותר הכניסם הקב"ה במדרגות אחרות, ונתחבר המדרגה של בחינת זכר בהמדרגה של בחי' נקבה, ואז מדרגת המצה כשנתחברת בבחי' זכר נקראת מצו"ה בתוספת וא"ו, ככתוב (דברים ל') **כי המצוה הזאת**, לפיכך בתחלה מצה ואחר כך מצוה^[פ"ה] עד שהיו מהלכים שמעו קול אחד שאמר, שרים יושבי אוהלים נתעקמו בדרך,

זיו הזוהר

פה. על דרך הכתוב והיה העטופים ללבן. פו. כי שורשו מדת המלכות שנקראת עניה. פז. האות

הסירו מכאן ולכו למעלה, אל תרדו במבצרים הפתוחים שתחת ההרים, אמר רבי יוסי שמע מינה שהקב"ה רוצה לשמור דרכנו, עלו למעלה ונכנסו בהר אחד בין הרים קשים, אמרו הואיל שהקב"ה רוצה שנלך בדרך הזה דבר חדש נראה, או שיקרה לנו איזה נס, הלכו וישבו אצל מערה שבהר, עלה אליהם איש אחד, ויתמהו, אמר רבי יוסי מי אתה, אמר מאנשי ארקא אני, א"ל וכי יש שם אנשים, השיבו יש זורעים וקוצרים, ומהם בתמונה אחרת משונים ממני^[פח] ועליתי אצלכם להודיע מכם מה שם האדמה שאתם בה, א"ל ארץ^[פט] לפי שכאן ארץ החיים שורה, שכתוב (איוב כ"ח) ארץ ממנה יצא לחם, מכאן יוצא לחם, בשאר האדמה אין יוצא לחם, ואם יוצא לא משבעת המינים הוא, בתוך כך חזר ונכנס למקומו, ויתמהו, אמרו ודאי שהקב"ה רוצה לעורר לנו בדבר הזה, אמר רבי חייא ודאי על מקרא זה שאמרת נזכרתי שלמדתי מאבי זקני דבר עליון אחד בפסח, והוא שנתן להם הקב"ה לישראל לחם הזה מארץ החיים, ואחר כך לחם מן השמים הוא לחם המן, והרי נתבאר הענין, וזה מתאים כמו שאמר רבי שמעון (בראשית י.) שארקה היא אחת מאותן שבע ארצות שלמטה, ובמקום ההוא נמצאים בניו של קין, שלאחר שנגרש מעל פני האדמה ירד שמה והוליד תולדות, ונתפשש שם שלא הבין כלום, וזאת הארץ היא כפולה שנתכפלה מן חשך ואור, ויש שם שני ממונים מושלים השולטים זה בחשך וזה באור, ושם היו מקטרגים זה בזה, ובזמן שירד קין שמה נשתתפו זה עם זה, והשלימו יחד, וכל רואיהם יכירום שהם תולדות קין, ועל כן הם בשני ראשים כשל שני נחשים.. ואלה שני הממונים פורחים ומשוטטים בכל העולם ושבים למקומם, והם מעוררים לאותן בניו של קין ברוח של יצר הרע להוליד תולדות, השמים השולטים שם אינם כשמים האלה, ואין שם הארץ מצמחת בכח אותן השמים זרע וקציר כאלה, ואינם מתגלגלים כאלה אלא בכמה שנים וזמנים.

רועה הנאמן, זוהר פרשת אמור (צז).

שבועות, לבעבור שנכנסו ישראל לסוד החמשים יום שהם שבעה שבועות

ועשית חג שבועות לה' אלהיך, מצוה זו לעשות חג שבועות, ככתוב ועשית חג שבועות לה' אלהיך, שבועות, לבעבור שנכנסו ישראל לסוד החמשים יום שהם שבעה שבועות, ובקרבן העמר נתבטל יצר הרע שבורח מהאשת חיל^[צ] וכאשר אינו מתקרב שמה נדבקים ישראל בהקב"ה, והוא מתבטל מלמעלה ומלמטה, ולפיכך נקרא באופן הזה עצרת, על שיש בו בטול יצר הרע^[צא] ולכך לא נכתבו בו בקרבן מוסף חטאת כבשאר מועדים שכתוב בהם שעיר עזים אחד חטאת, ואז כל האורות נאספים להאשת חיל, ולפיכך נקרא עצרת^[צב] חג שבועות, ולא נכתב כמה הם, אלא בכל מקום שנאמר סתם השם גורם שהם

והוא הזוהר

בזהר ויקרא (י.) צ. שפחה בורחת מפני גבירתה. צא. והשם עצרת מלשון עצירה שנעצר בו כח פעולת יצר הרע. צב. כאן נדרש עצרת מלשון אסיפה, שנאספים בו למלכות הארת האורות מכל הספירות והעולמות.

וא"ו רמז על התפארת המזדוג עם המלכות, ועי"ז נעשה מן מצ"ה מצו"ה. פח. דהיינו בשני ראשים שכך הם תושבי ארקא כנזכר בזהר בראשית (ט). פט. פירש על שם ממשלת מדת המלכות שנקראת א"רץ, אבל מצד חלק העולם נקרא תב"ל, כנזכר

מן שבעה^[צג] ונאמר שבעה שבועות תספר לך, ולמה כתוב חג שבועות בלבדו^[צד] אלא כך נצרך שבועות סתם להכליל שלמעלה ושלמטה^[צה] שהרי בכל מקום שאלו שלמעלה נתעוררים, אף כך אלו שלמטה נתעוררים עמהם, טרם שהיה שלמה המלך לא היו נתגלים^[צז] כיון שבא שלמה עשה מהם פרט, שכתוב (מלכים א' ח') שבעת ימים ושבעת ימים, זה הוא פרט, בזמן אחר כלל חג שבועות סתם, ולא נצרך לאדם אחר לעשות מהם פרט, מלבד שלמה, לפי שאותן שבעת הימים שלמטה לא האירו בשלמות עד שבא שלמה, ואז עמדה מדת המלכות בשלמות באותן שבעת הימים, וכאן חג שבועות סתם, לפי שהיו נכללים אותן שלמטה בשלמעלה, ולא האירו כמו בימי שלמה, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת בראשית (י).

כל מי ששמח באותן מועדים ואינו נותן חלקו להקב"ה, רע עין שטן ההוא שונא אותו ומקטרג עליו ומסלק לו מן העולם

ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך וגו' והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך, פתח רבי שמעון ואמר כל מי ששמח באותן מועדים ואינו נותן חלקו להקב"ה, רע עין שטן ההוא שונא אותו ומקטרג עליו ומסלק לו מן העולם, וכמה צרות על צרות מסבב לו, חלקו של הקב"ה הוא לשמח לעניים כפי מה שיכול לעשות, לפי שהקב"ה בימים האלה בא לראות אותן כלים שבורים שלו, ונכנס אליהם ורואה שאין להם במה לשמוח, בוכה עליהם ועולה למעלה להחריב העולם, באים בני הישיבה לפניו ואומרים, רבון העולמים הלא רחום וחנון נקראת, יתגוללו רחמיך על בניך, אומר להם הלא העולם לא עשיתי אותו אלא על חסד, שכתוב (תהלים פ"ט) כי אמרתי עולם חסד יבנה, והעולם רק על חסד מתקיים, אומרים לפניו מלאכים העליונים, רבון העולמים הלא רק פלוני הוא שאוכל ושותה והיה יכול לעשות טוב עם העניים ולא נתן להם כלום, אז בא מקטרג ההוא ותובע רשות ורודף אחרי איש ההוא, ומסבב לו צרות על צרות ומסלקהו מן העולם.

זוהר פרשת בהעלותך (קנג).

כל מי שנותן לעניים נתעורר עץ החיים להוסיף חיים

אמר רבי חייא כתוב (משלי י"א) יש מפזר ונוסף עוד, מהו מפזר, כמו שכתוב פזר נתן לאביונים, מהו ונוסף עוד, שנתוסף בכל, נתוסף עוד בעושר, ונתוסף עוד בחיים, מקרא זה כך היה צריך לומר, יש מפזר ויוסף עוד, מהו ונוסף, אלא מקום ההוא ששורה בו

זיו הזוהר

שם הארת המלכות שנקראת ג"כ שבעה, כי היא ספירה הז' מן ז' ספירות ימי הבנין. **צה**. מתרץ שבאמת מאירות בו שתייה הבינה והמלכות ולכך נכתב סתם חג שבועות. **צו**. פירש ספירות בנין המלכות לא היו נתגלות, אלא שהמלכות היתה

צג. פירש מהארת עולם הבינה שנקרא שבעה, כי הבינה כוללת שבע ספירות עד מלכות, וזהו שמביא ראייה מן הפסוק שבעה שבועות ויום הנו"ן הוא עצרת על שם הארת נו"ן שערי בינה. **צד**. פירש ולמה נכתב חג שבועות סתם, שיש לחשוב על

מיתה הוא גורם לו שיתוסף מן החיים שלמעלה, להוסיף לו חיים, אמר רבי יהודה אמר רבי חייא המקרא מעיד שכל מי שנותן לעניים נתעורר עץ החיים להוסיף חיים על אותו עץ של מיתה^[צ] ואז נמצא חיים ושמחה למעלה, והאדם שגורם זה, בשעה שנצרך לו, אותו עץ החיים הוא משפיע עליו, ואותו עץ של מיתה מגין עליו, ולפיכך כתוב ונוסף עוד.

זוהר תרומה (קסג).

כאשר רואה אדם צדיקים או זכאים שבדור והוא פוגע בהם, ודאי שהם פני השכינה

שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלהיך, אמר רבי אלעזר כאשר רואה אדם צדיקים או זכאים שבדור והוא פוגע בהם, ודאי שהם פני השכינה, ומפני מה נקראים פני השכינה, לפי שהשכינה נסתרת בתוכם, היא בהסתר והם בהתגלות, לפי שהשכינה אותן הקרובים לה נקראים פנים שלה, ומי הם, אלו שהיא נתתקנת עמהם להתראות אצל מלך העליון.

זוהר פרשת משפטים (קכד).

כל בן ישראל שנימול צריך להתראות לפני מלך הקדוש, בשביל שיקבל ברכה מנביעת הנחל

רבי יצחק אמר הרי למדנו הטעם מה שכתוב שלוש פעמים בשנה, לפי שבהם תלויה האמונה^[צא] יראה כל זכורך, מפני מה כל זכורך, אמר רבי אלעזר כל זכורך ממש^[צב] לפי שמקבלים ברכה מנביעת הנחל^[ק] מכאן למדנו כל בן ישראל שנימול צריך להתראות לפני מלך הקדוש, בשביל שיקבל ברכה מנביעת הנחל, זה שכתוב כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך, [וכתוב יראה כל זכורך את פני ה' אלהיך]^[קא] אשרי חלקם של ישראל מכל שאר העמים, פעם אחת עלצו ישראל לחוג את החג ונתערבו עכו"ם ביניהם, ובשנה ההיא לא נמצאה ברכה בעולם, באו ושאלו לרב המנונא הזקן, אמר להם הראיתם איזה סימן בתחילת עלייתכם, אמרו לו ראינו סימן שכאשר חזרנו משם היו כל הדרכים חסרים מים, וענן וחשכות נמצא שלא יכלו ללכת כל אותן שעלו שמה, ועוד בזמן שעלינו להתראות אפילו השמים נחשכו וירגזו, נתבהל רב המנונא ואמר להם ודאי או שיש ביניכם אנשים שאינם נימולים, או שעכו"ם עלו עמכם, שהרי אין נתברכים בשעה ההיא מלבד אותן ישראל הנימולים, ובזה אות ברית קודש מסתכל הקב"ה ומברך אותם, בשנה השניה עלו, ועלו

זיו הזוהר

אלא ממשמעות זכר. ק. פירש מספירת היסוד והתפארת עלמא דדכורא על ידי המלכות עלמא דנוקבא. קא. ה' אלהיך מורה על ב' המדרגות תפארת ויסוד עם המלכות, עלמא דדכורא עם עלמא דנוקבא.

בבחינת נקידה בלבד עד ימי שלמה. צז. פירש שגורם השפעת שפע מן תפארת למלכות. צח. כי הג' רגלים הם כנגד אברהם יצחק ויעקב, חסד גבורה ותפארת, וזהו יסוד האמונה שהעולם מתנהג ע"פ חסד דין ורחמים. צט. לא ממשמעות זכרון

עמהם גם אותן העכו"ם שנתערבו ביניהם, כשהיו אוכלים הקרבנות והיו שמחים ראו לאותן עכו"ם שתופסים בקשריהם למקום המכוסה של הכותל^[ק] השגחו עליהם בעת שכלם מברכים והם לא ברכו, באו והגידו הדבר לבית דין, הובאו לפניהם שאלו להם ואמרו, זה החלק שלכם שאכלתם מאיזה קרבן היה, לא ידעו להשיב, בדקו ומצאו שהם עכו"ם והרגום, אמרו ברוך הרחמן שהציל לעמו, שבודאי אין הברכה שורה אלא בישראל זרע הקודש בני האמונה זרע אמת, ובאותו השנה נמצאה הברכה בעולם בשלמות, פתחו ואמרו (תהלים ק"מ) **אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.**

לא תשכח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר ובו: 12.000 ספרים, דרשות לשמיעה, קבצים ותמונות ועוד...

מכות החבור שלך, ספר הזוהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים

"בהאי תורא דילך דאידו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

ספר הזוהר הגדול בעולם

"קול הזוהר"
שיעורים בזוהר היומי בטלפון 0722-990044

מסורת המערכת

נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

זיו הזוהר

קב. הרבה חלופי גרסאות רחוקות יש כאן, ונ"ל שגירסא זו נכונה הוא, שנתחלפה אות תי"ו לטי"ת, ובמקום דטפסאן צ"ל דתפסאן, וגם נתחלפה אות

מ' לאות ט', ובמקום לקוטר א דכותלא צ"ל לקומרא דכותלא, כי אותן האותיות קרובות להתחלף בנקל.